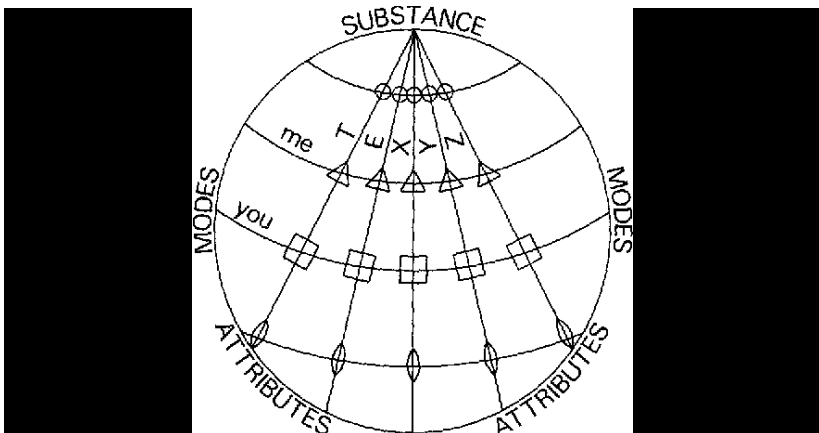

En metodisk utfordring med Spinoza's tilnærming til praktisk teori (*etikk*) er at den er *geometrisk*. I dette ligger det at den substansielle sammenhengen mellom tanke og utstrekning, sinn og kropp, rasjonalitet og sansing, begjær og handling forutsetter at de først *ikke* kan reduseres til hverandre.

Forklaringen er at det ligger en *sporbarhet* til tellbare forhold—*én for én*— ved at *parene* over består av separate elementer: fordi det er betingelsen for at de kan triangulere. Mao. hvis de er ett i *substans*, betyr det at det her oppstår et forhold som overskrider dem *begge* (men på forskjellig vis).

På denne måten går det an å skille mellom hva som teller *reelt*, og hva som er konstruert. Om vi skiller mellom nedsenkning og leselighet kan det være fordi vi har teknologi til å *konstruere* dem i 'troverdige forhold'. Det som er virkelig er hvordan de avviker fra situasjoner der forholdet er *konstituert*.

Når det i denne flyeren vil dreie seg om mer personlige observasjoner er det ut fra viljen til å *presisere* noen av poengene som ble dratt opp i #01. Det er f.eks. med utgangspunkt i flyerne som utallige løsark at jeg kom frem til at sett på 6 flyere (HEX) er tellbart som en enhet: en HEX, et datasett.

Andre elementer som jeg i utgangspunktet har funnet vanskelig tellbare mht. hvordan de inngår i handlingsrekker og slik inngår i et romlig repertoar: det gjelder både lap-toppen og mobilen. Det første fordi den forutsetter at alt skal foregå i datamaskinen. Den andre fordi den skal være med overalt.

Min erfaring med iPad—som jeg oppfatter som en del av situasjoner og interiører på linje med et radioapparat—er at den er tellbar: fordi den inngår i bruk og situasjoner der man går til og fra, samtidig som man kan ta den med seg rundt. Den teller også fordi den også er romlig integrert i Zoom.

Ved et tastetrykk skifter man mellom 'her er jeg' og 'her er hva som skjer i rommet rundt'. For å få dette til med en laptop må man supplere med en mobil. Når laptop og mobil summeres oppstår det også noe annet: nemlig et verktøy som egner seg som monitor og styringsenhet i romlige aktiviteter.

I det første tilfellet handler tellbarhet om å avslutte et arbeid og gi det fra seg i en slik form (HEX) at det kan fungere som utgangspunkt for andre til å utvikle annet innhold enn det jeg har lagt inn. Mao. innholdet teller fordi det er tilgjengelig for andre, og for at annet innhold skal kunne utvikles herfra.

Å rigge Zoom seanser som viser seg å fungere handler om noe ganske likt. Det skal være mulig å plassere seg—ved å oppta en plass—i en situasjon som er regissert av noen andre. For å telle må designet åpnet for nedsenkning. Men dette er slett ikke det eneste som teller, eller som bør telle.

Dvs. dersom man *ikke bare* skal kommunisere, men *også* arbeide: slik at det er mulig å utvikle kommunikative arbeidsformer. Under slike forhold teller alle som medvirker. Her er det ikke spørsmål om at de medvirker likt, men at de medvirker overhodet, v/å definere & utføre arbeidsoppgaver.

Når kommunikasjon og arbeid skilles ad, kommer man raskt en situasjon der overtallighet og subnumerære forhold utvikler seg, og gir vekstvilkår til usunne maktforhold. *Det man kan lære av Spinoza er at det ved å koble likt til ulikt er mulig å oppnå tellbare forhold: dvs. der alle teller og alt teller.*

Mens det mest vanlige mønsteret er at man *skiller* mellom kommunikasjon og arbeid: kommunikasjon degenerer til *enveis* formidling av beskjeder, og arbeidet blir fremmedgjort og *parkert* deler av virkeligheten, der folk og situasjoner teller *mindre*. Det oppstår en *inflasjon* i kommunikasjon.

Hvis noen føler seg hjemme i denne beskrivelsen så er det hensikten. Det er hensikten å skildre forholdene slik de er nå, og har fått lov til å utvikle seg i lang tid. Derfor er det viktig å rette søkelyset mot arbeid, og arbeidsformer. *For at kommunikasjon og arbeid skal være ett i substans, må vi skille dem.*